

Arrest

nr. 300 198 van 17 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DECROOCK
Gistelse Steenweg 145 / glv-C1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. DECROOCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 8 februari 2022 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 25 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 juli 2023 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U gaf aan een soennitische moslim te zijn. U bent geboren op 01.01.2003 in het dorp Zawa, gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Uw broer S. (O.V. X.XXX.XXX) vluchtte 6 à 7 jaar geleden uit Afghanistan en kreeg subsidiaire bescherming in België. In diezelfde periode overleed uw moeder en werd uw vader ontvoerd. U, uw broers en zus zijn toen verhuisd naar uw maternale oom, H., in Fatih Abat. Drie à vier jaar geleden werd uw maternale oom op de hoogte gebracht dat er lichamen werden teruggevonden en dat één van de lichamen dat van uw vader kon zijn. De zoon van uw maternale oom werkt voor de overheid en de zoon van uw paternale oom, B., werkt sinds jonge leeftijd voor de Taliban. Zeven tot acht maanden voor u vertrek werd uw oom aangesproken door de Taliban omdat ze uw broer als 'kafir' beschouwen omdat hij in Europa verblijft en ze ervan uitgingen dat jullie geld van uw broer kregen opgestuurd. Daarom zouden jullie ook als 'kafir' worden beschouwd. Twee tot drie maanden voor uw vertrek werd u vervolgens omwille hiervan ontvoerd door de Taliban. Ook uw neef, B., was één van de ontvoerders. Ze hadden u ontvoerd omdat ze op die manier uw broer wilden laten terugkeren naar Afghanistan. Nadat ze u 15 à 20 dagen in gevangenschap hielden en u verschillende keren per dag sloegen, lieten ze u gewond achter in een droge rivierbedding. Een boer vond u en verwittigde uw maternale oom. U verbleef vervolgens een aantal dagen in het ziekenhuis om te herstellen. Nadien probeerde uw maternale oom een visum voor u te regelen voor Pakistan, dit was niet gelukt. Daarom besloot u naar Europa te vluchten. Uw oom bracht u van Fatih Abat naar Duseraka bazaar, en vandaar trok u naar Kabul. U reisde verder met de bus en overnachtte in een hotel in Nimroz. Vandaaruit heeft een smokkelaar u met andere vluchtelingen over de grens gebracht naar Pakistan. U reisde vanuit Pakistan en Iran verder naar Turkije. Eens aangekomen in Istanbul probeerde uw broer S. een Turks visum voor u te regelen. U verbleef een 4 tot 5-tal maanden in Turkije, toen u dreigde gedeporteerd te worden reisde u verder via de Balkanroute richting Oostenrijk, waar u zonder dat u het besepte een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde vervolgens verder via Zwitserland en Frankrijk en kwam aan in België op 08.02.2022 en verzocht hier de dag erna, op 09.02.2022, om internationale bescherming.

Ruim een maand na uw vertrek uit Afghanistan kwam de Taliban opnieuw naar uw woning en vroegen aan uw maternale oom waar u was. Uw oom antwoordde dat hij niet wist waar u was. Nadien heeft de Taliban niet meer naar u gevraagd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) uw originele taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet uit vrees voor de Taliban die u als ongelovige ziet. U vreest tot op heden bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de Taliban.

U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond.

U legde weliswaar een originele taskara voor doch kunnen vragen gesteld worden bij de authenticiteit van dit document. Eerst verklaarde u bij registratiegesprek dat uw taskara in Afghanistan lag (P.4 van het registratieformulier), nadien verklaarde u tijdens uw interview bij de DVZ dat uw taskara verbrand werd in Iran door de politie (P.10). Op het CGVS legde u dan plots tijdens uw persoonlijk onderhoud een originele taskara voor, uitgegeven op 11.11.1399 (komt overeen met 30.01.2021 volgens de Gregoriaanse kalender). U verklaarde dat u het eerder had over uw elektronische identiteitskaart en niet uw papieren taskara. Voorts verklaarde u dat uw papieren taskara in het bezit was van uw broer en dat u geen idee heeft hoe uw broer aan dit document is geraakt (P.5). Uw broer verblijft echter al sinds 2016 in België. Hoe en met welk nut hij in het bezit werd gesteld van uw, naar u beweert, originele taskara – deze zou bovendien pas zijn uitgereikt in 2021 – is dan ook volstrekt onduidelijk. Het mag eens te meer verbazen dat u ook de moeite niet deed deed om uw broer hiernaar te vragen.

Volledigheidshalve kan hier nog volgende worden aan toegevoegd. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

In het licht van bovenstaande vaststellingen mag het duidelijk zijn dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de authenticiteit van de door u voorgelegde taskara en deze niet als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan worden aangenomen.

Voorts beweerde u op 09.02.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) minderjarig te zijn. U gaf aan dat u op 28.02.2005 geboren was maar na een leeftijdsonderzoek bleek dat u wel degelijk meerderjarig was. Uit medisch onderzoek bleek dat u op 16.02.2022, een leeftijd had van 20.25 jaar met een standaarddeviatie van 1.59 jaar (P.2 van het documenten “Kennisgeving van onze beslissing” gedateerd op 04.03.2022). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dat u geen exacte geboortedatum doorgaf bij uw registratiegesprek in België en dat u enkel verklaarde dat u 17 jaar oud, en dus minderjarig, was (P.4) Even later, tijdens uw persoonlijk gehoor, verklaarde u dat u in een opvangcentrum in Turkije bent vertrokken omdat u, toen u 18 werd, risico liep te worden gedepoteerd. Gezien uw verblijf in Turkije geruime tijd voor uw aankomst in België plaatsvond, bevestigt u hiermee aldus niet alleen dat u al meerderjarig was voor u in België aankwam doch eveneens dat u reeds voor uw aankomst in België wist dat u de meerderjarigheid reeds had bereikt. Gezien bovenstaande moet dan ook besloten worden dat u bewust trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden. U bent uiteindelijk ook niet in beroep gegaan tegen de beslissing dat u meerderjarig bent en zegt ook akkoord te gaan met de beslissing van het leeftijdsonderzoek (P.4).

Het aantonen van de identiteit is nochtans een essentieel element binnen de procedure ‘internationale bescherming’ en er kan van u, die beweert uw land van herkomst omwille van een vrees voor uw leven te hebben verlaten, logischerwijs verwacht worden dat u hieromtrent waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt en, indien mogelijk, documenten voorlegt ter staving van uw verklaringen hieromtrent. Uit wat hierboven werd aangehaald blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht die dienaangaande op uw schouders rust. Dit is niet ernstig en doet reeds in ernstige mate afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming.

Voorts blijkt uit informatie die het Commissariaat-generaal ontving, dat u op 30.01.2022 om internationale bescherming verzocht in Oostenrijk. (P. 1 van het documenten “Eurodac” van 09.02.2022). Ondanks uw asielaanvraag in Oostenrijk had u een paar dagen nadien hun opvangcentrum verlaten (Dublin document Oostenrijk gedateerd op 14.03.2022). U verklaarde dat u niet wist dat u een verzoek had ingediend. Ze namen enkel uw vingerafdrukken, zo stelde u (P.8).

Los van het feit dat u deze blote bewering niet staaft, kan nog worden opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming die, zoals u, beweert zijn land van herkomst omwille van een vrees voor zijn leven diende te verlaten, in alle redelijkheid verondersteld kan worden dat hij zich minstens informeert omtrent de mogelijkheden die hij in een land heeft om bescherming te krijgen van bij aankomst in een veilig land. Dat u niet zou geweten hebben dat u een verzoek indiende, getuigt van weinig interesse en doet ten zeerste vermoeden dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u geen prioriteit heeft.

Voorgaande ondermijnt reeds in niet geringe mate de geloofwaardigheid van uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven.

De waarachtigheid van uw relaas wordt voorts eens te meer onderuit gehaald in het licht van volgende bevindingen.

U verklaarde dat uw problemen met de Taliban kreeg omdat ze op de hoogte waren van het feit dat uw broer S. verblijfsdocumenten in een Europees land had verkregen. Ook werd u door de Taliban als ongelovige gezien omdat de Taliban veronderstelde dat uw broer geld naar uw familie opstuurde vanuit Europa. Doordat u het geld zou aannemen werd ook u een kafir genoemd (P.10). U zou door de Taliban zijn ontvoerd omdat ze zo druk op uw broer wilden zetten naar Afghanistan terug te keren. U werd 15 à 20 dagen vastgehouden en herhaaldelijk gefolterd (P. 11).

Er konden echter verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaarde u bij de DVZ dat u 6 à 7 maanden voor uw vertrek ontvoerd werd (vragenlijst CGVS vraag 5), terwijl u bij het CGVS beweerde u dat u 3 maanden voor uw vertrek werd ontvoerd (P.11). Bij de DVZ beweerde u dat u 2 à 3 dagen werd opgesloten (vragenlijst DVZ vraag 5) en op het CGVS zei u dat u 15 à 20 dagen werd opgesloten (P.11). Dat u over zo een ingrijpende gebeurtenis waar u herhaaldelijk zou zijn opgesloten en gefolterd, niet eens kunt duidelijk aangeven of minder dan een week dan wel 2 à 3 weken werd vastgehouden, slaat nergens op.

Verder verklaarde u bij de DVZ dat na de ontvoering achter de woning van uw maternale oom werd achtergelaten (vragenlijst CGVS vraag 5), bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u werd achtergelaten op een plaats gelegen op een half uur rijden met de auto van de woning van uw oom (P.12).

Tot slot verklaarde u bij DVZ dat uw oom na uw vrijlating nog contact had met de Taliban die hem vertelden dat ze u wilden vermoorden (zie vragenlijst DVZ vraag 5) maar tijdens uw persoonlijk onderhoud zei u nochtans duidelijk dat u na uw ontvoering niet meer bent bedreigd geweest door de Taliban (P.13).

U gaf geen overtuigende verklaring omtrent voornoemde tegenstrijdigheden. U beweerde dat de tolk bij de DVZ vroeg om enkel kleine dingen te vermelden en een samenvatting te geven (P.15). Dit is geen geldig excuus voor de tegenstrijdige verklaringen die u gaf. Bij een aantal confrontaties zei u zelfs letterlijk dat u niet weet waarom u toen een andere verklaring gaf. U stelde ook dat het lang geleden was (P.15). Ongeacht de tijdsperiode die zich tussen uw interview bij de DVZ en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS voordeed, kan in alle ernst verondersteld worden dat u in staat zou zijn coherente en éénsluitende verklaringen af te leggen over feiten die u zelf in werkelijkheid zou hebben meegemaakt en die mee aan de basis zouden gelegen hebben van uw beslissing uw land te verlaten.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen en bijgevolg vrees voor vervolging blijkt verder ook duidelijk uit volgende bevindingen.

Zo verklaarde u dat de Taliban al vier jaar op de hoogte was van uw broer zijn verblijf in Europa (P.10). Ondanks dat de Taliban al geruime periode op de hoogte waren, zouden ze uw oom pas zeven à acht maanden voor uw vertrek hebben aangesproken. Drie à vier maanden later zou u zijn ontvoerd door de Taliban (P.11). Het is niet logisch dat de Taliban al jaren op de hoogte zouden geweest zijn van uw broer zijn verblijf in Europa, jullie hierdoor nimmer problemen kenden, en jullie dan uiteindelijk ettelijke maanden voor uw vlucht zouden zijn beginnen lastigvallen omdat ze ook jullie ervan verdachten 'kafir' te zijn. Het houdt geen steek dat ze pas na al die jaren met deze beschuldiging naar voren komen. Zeker in het licht van uw eigen verklaringen dat uw dorp als een standplaats van de Taliban diende, zo zei u dat ze daar woonden in de huizen en in de moskee en dat ze van daaruit plannen maakten en vochten (P.6).

Hoe u overigens weet dat de Taliban al 4 jaar op de hoogte waren van uw broer zijn verblijf in Europa en waarom ze dan uw familie precies ettelijke maanden voor uw vertrek zouden zijn beginnen lastigvallen, is ook geenszins duidelijk.

U verklaarde voorts u dat 2 à 3 maanden voor uw vertrek door de 5 à 6 talibs, waaronder uw neef B., werd ontvoerd vanop een speelplein dat vlakbij uw woning in Fatih Abat gelegen was (P. 11).

Opnieuw mag het hier ten zeerste verbazen dat de Taliban, die reeds maanden eerder hun verdenkingen ten aanzien van jullie zou hebben kenbaar gemaakt, dan weerom verschillende maanden zou gewacht hebben alvorens actie tegen jullie te ondernemen. Zeker in het licht van uw latere beweringen dat ze u ontvoerden om uw broer onder druk te zetten terug te keren, houdt deze manier van werken geen steek.

Voorts zei u zei dat u elke dag meerdere keren geslagen werd en dat ze uw vingers kapot hadden gemaakt (P. 12). De verklaring die u gaf waarom de Taliban u opsloten en folterden slaat nergens op. Volgens u sloten ze u op omdat ze uw broer wilden dwingen om terug te keren naar Afghanistan. Echter hebben ze u geen toegang gegeven tot een telefoon of enige andere mogelijkheid voorzien om uw broer te contacteren en op de hoogte te brengen van uw ontvoering (P. 13).

Uiteindelijk zou u zonder meer zijn vrijgelaten. Ze lieten u achter in de woestijn in een opgedroogde rivierbedding. U verklaarde dat ze u vrijlieten omdat u gewond was en in een slechte fysieke staat verkeerde. U gaf volgende tegenstrijdige verklaring omtrent uw vrijlating. U beweerde dat uw neef niet bezorgd was om u, ondanks dat jullie familie zijn. Volgens u zou de Taliban geen rekening houden met eventuele familiebanden (P. 13). Maar even later, toen u gevraagd werd wat volgens u dan de reden is dat ze u in leven lieten, zei u dat het mogelijk was omdat u familie was van de talib B. (P. 13).

Volgend op uw vrijlating zou u acht dagen in het ziekenhuis hebben gelegen omwille van de verwondingen die u heeft opgelopen tijdens uw opsluiting en herhaaldelijke foltering. Ondanks uw bewering dat u in Afghanistan over documenten aangaande uw uw ziekenhuisopname beschikt (P. 13), maakte u die tot op heden niet over aan het CGVS. Het geheel van bovenstaande vaststellingen, in combinatie met uw nalatigheid documenten ter staving van uw folteringen en hospitalisatie voor te leggen én het feit dat u ook op geen enkele manier aantoonbaar pogingen te hebben ondernomen deze stukken alsnog te verkrijgen noch te verduidelijken waarom u deze stukken niet kan voorleggen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder verklaarde u dat u nog drie maanden thuis verbleef vooraleer u vertrok uit Afghanistan omdat uw oom een visum voor Pakistan probeerde te verkrijgen en omdat u moest herstellen van uw verwondingen. U zei dat u na de ontvoering angst had dat de Taliban u opnieuw zou ontvoeren om u deze keer wel te vermoorden (P. 13). Het is geenszins ernstig dat u, ondanks dat u al na acht dagen het ziekenhuis had verlaten (P. 13), vervolgens nog drie maanden in uw woning zou verbleven hebben indien uw relaas de waarheid betreft en u na uw vrijlating effectief vreesde dat u elk moment opnieuw ontvoerd en dit keer vermoord zou kunnen worden.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien merkwaardig genoeg nergens dat u in de drie maanden na uw vrijlating nog problemen kende met de Taliban. Dat ze u aldus ontvoerden en folterden om uw broer onder druk te zetten terug te keren, maar u dan gewoon weer vrijlieten en vervolgens geen enkel contact meer zochten om te verifiëren of / welke stappen u al zette om uw broer te overtuigen terug te keren noch u verder lastigvielen omwille van het feit dat uw broer nog niet was teruggekeerd, houdt ook totaal geen steek. Dat de Taliban dan vervolgens pas na uw vertrek nog zou langs gekomen zijn is wel heel toevallig.

Voorts is het niet ernstig dat de rest van uw familie geen problemen ondervonden omwille van uw broer en het geld dat hij jullie zogezegd opstuurde. De Taliban beschuldigden enkel u ervan kafir te zijn. Er werd u gevraagd of de rest van uw familie dan ook als ongelovig gezien werd, aangezien de Taliban ervan uitgingen dat uw broer geld stuurde naar het hele gezin (P. 14). U antwoordde dat enkel u problemen had omdat u de oudste bent en omdat uw maternale oom, bij wie u bij woonde, te oud is om problemen met de Taliban te hebben (P. 13). Dit raakt kant noch wal. Indien de Taliban ervan uitgingen dat uw hele familie geld kreeg van uw 'ongelovige' broer zouden zij logischerwijs eveneens als 'kafir' moeten beschouwd worden en houdt het geen steek dat zij dan niet eveneens problemen zouden kennen of gekend hebben.

Waar u nog opmerkte eveneens te vrezen naar de gevangenis te zullen moeten ingeval van een terugkeer naar Afghanistan, dit omdat de zoon van uw maternale neef samenwerkt met een Duitser /de Duitse overheid (P. 10 en 12), moet worden opgemerkt dat dit evenmin kan worden weerhouden. Los van het feit dat u ook hier niet verder komt dan het uiten van blote bewering, blijkt u niet eens te weten wat uw neef dan wel juist van job zou gedaan hebben (P. 12). Nergens doorheen uw verklaringen haalde u bovendien aan in Afghanistan omwille hiervan ooit problemen te hebben gekend. Kan hier bovendien ook nogmaals worden aangehaald dat uw oom zelf blijkbaar ook nimmer problemen blijkt te hebben gekend omwille hiervan. Waarom u dan ingeval van een terugkeer wel problemen zou kennen hierom en hoe u dit dan nu zou weten, is ook geenszins duidelijk.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen bevestigt duidelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>)

[easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde

van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_l_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie

voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale

sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij

met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde taskara is, zoals hierboven reeds opgemerkt, niet van dien aard dat dit bovenstaande motivering kan wijzigen. Hoe dan ook, een taskara kan hoogstens iemand persoonsgegevens aantonen maar spreekt zich op geen enkele manier uit over de redenen omwille waarvan iemand zijn land zou hebben moeten verlaten.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt dat hij reeds lange tijd zijn land van herkomst heeft verlaten, dat hij op 9 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in België indiende en dat hij bijgevolg al verschillende jaren verblijft/leeft op Europese bodem. Luidens het verzoekschrift betekent dit voor hem een bijkomende vrees. Concreet meent hij dat, naast het gegeven dat hij zich in het algemeen in een erg kwetsbare positie bevindt, er in zijn hoofde een specifiek risico op vervolging bestaat omwille van zijn gepercipieerde verwestering.

Verzoeker betoogt dat de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen erg groot is. Volgens hem lopen zij bij terugkeer enerzijds het risico intern ontheemd te worden en anderzijds een groot risico omwille van de terugkeer *an sich*. Hij vervolgt dat verschillende rapporten wijzen op het verhoogd risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering. Hij betoogt dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting, en dat er heel wat voorbeelden zijn van incidenten waarbij de taliban terugkeerders hebben gearresteerd of vermoord. Hieruit volgt – aldus verzoeker – dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingsgroepen, gezien zij kunnen aanzien worden als on-islamitisch, regeringsgezind of als spionnen. Verzoeker voegt hieraan toe dat de daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, op vervolging kunnen neerkomen (bv. geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Ook oppert hij dat, nu de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Verzoeker vervolgt dat verzoeken om internationale bescherming van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid dienen te worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen, die Afghanistan verlaten hebben, onduidelijk zijn. Onder verwijzing naar een NANSSEN Note van oktober 2022 betoogt verzoeker dat op basis van de voorhanden zijnde informatie kan worden aangenomen dat er sinds de machtsovername door de taliban hoogst waarschijnlijk geen of nauwelijks mensen gedwongen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit Europa, dat dit een aannemelijke verklaring is voor waarom er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over (ernstige) problemen bij terugkeer naar Afghanistan uit Europa en dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan.

Verder meent verzoeker dat de verwerende partij zich in dit verband beperkt tot het maken van een algemene standaardbeoordeling. Volgens verzoeker is de verwerende partij van mening dat hij geen concrete elementen zou aangehaald hebben waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief gepercipieerd zou worden dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, maar heeft zij evenwel geen onderzoek gevoerd naar het bestaan van een mogelijke vrees in zijn hoofde omwille van verwestering.

In verband met zijn (gepercipieerde) verwestering benadrukt verzoeker dat hij ondertussen goed is ingeburgerd in de Belgische samenleving. In dit verband verwijst verzoeker naar het gegeven dat hij met zijn broer op een privéadres zou wonen en dat hij zich op korte tijd het Nederlands heeft aangeleerd om gemakkelijk met zijn omgeving te kunnen communiceren en in dialoog te kunnen treden. Hij voegt hieraan toe dat hij uiterst gemotiveerd is om zijn leven/toekomst in België uit te bouwen. Verzoeker besluit dat er in zijn hoofde een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen. Hij oppert dat de verwerende partij in dit verband in gebreke bleef, zodat deze vrees op zijn minst dient onderzocht te worden. Hij verwijst in dit verband naar het arrest nr. 278 699 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 13 oktober 2022.

Verzoeker is van mening dat hij blijk geeft van een doorgedreven én verregaande integratie zodat kan aangenomen worden dat hij zich op dermate ingrijpende wijze geconformeerd heeft aan een westerse levensstijl zodat hij, in geval van terugkeer, als verwesterd zal beschouwd worden. Het zal voor hem bijgevolg bijzonder moeilijk – zo niet onmogelijk – zijn om zich aan te passen aan de normen en waarden die actueel de Afgaanse samenleving na de machtsovername door de taliban kenmerken. Hij voegt

hieraan toe dat zijn situatie opvallend veel gelijkenissen toont met de zaak onderhavig aan 's Raads arrest nr. 283 647 van 29 januari 2023, zodat hem ook de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich evenzeer op de schending van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Hij werkt dit middel als volgt uit:

“Samenvatting van het middel:

“Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door de taliban die hem ziet als een ongelovige.”

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”;*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden:

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 9 februari 2022.

2) Een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (D. VANHEULE, Vluchtelingen: een overzicht, Gent, Mys en Breesch, 1999, 21 - 22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker, doorheen z'n verklaringen, geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk zou hebben kunnen maken.

Nochtans staat vast dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

Verzoeker volhardt bijgevolg in z'n vluchtrelaas én de redenen waarom hij Afghanistan verliet.

Wat betreft de authenticiteit aangaande de voorgelegde taskara benadrukt verzoeker dat deze vaststaat. Z'n elektronische taskara werd verbrand, terwijl de papieren taskara destijds werd opgestuurd naar z'n broer. Verzoeker voegt hier aan toe dat dit overigens niet zo ongeloofwaardig is, nu de familie de broer over allerlei zaken informeerde door vb. blijvend belangrijke zaken naar hem door te sturen.

Ook betreffende z'n leeftijd haalt verzoeker aan steeds de waarheid te hebben gezegd. Verzoeker had nooit de bedoeling de Belgische asielinstanties te misleiden. Bij aankomst in België was verzoeker 17 jaar. Toen verzoeker uit Turkije vertrok was hij nog steeds 17 jaar (en geen 18 jaar zoals verweerster in bestreden beslissing beweert). Omdat verzoeker het risico liep om vanaf 18 jaar door Turkije te worden gedeporteerd, verliet verzoeker, kort vóór hij 18 jaar werd, Turkije voor België.

Het klopt dat verzoeker niet op de hoogte was van het feit dat hij in Oostenrijk een verzoek internationale bescherming had ingediend. Verzoeker is evenwel doorgereisd naar België, zonder de uitkomst van de procedure af te wachten. Echter wist verzoeker niet dat er in Oostenrijk een procedure was opgestart. Volgens hem werden er immers enkel vingerafdrukken genomen, niets meer, niets minder. De doorreis naar België werd niet ingegeven vanuit de bewering dat het verkrijgen voor internationale bescherming voor verzoeker minder prioritair was, doch wél vanuit het gegeven dat verzoeker zijn broer in België woont én verzoeker zich, vanzelfsprekend, met zijn gezinslid wou herenigen.

Verder is verzoeker er van op de hoogte dat hij tijdens zijn interviews bij DVZ/ CGVS een aantal fouten heeft gemaakt, waardoor er effectief een aantal tegenstrijdigheden terug te vinden zijn in relaas van verzoeker. Verzoeker wil er echter op hameren dat dit niet meteen betekent dat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig zou zijn. Het is best mogelijk dat iemand, bij het afleggen van dergelijke interviews, fouten maakt. Bovendien had verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS stress én dateren bepaalde feiten al van een lange tijd geleden.

Wat betreft de plaats waar verzoeker na z'n ontvoering werd achtergelaten, benadrukt verzoeker dat dit aan de achterkant van de woning van z'n oom was:

[...]

De afstand tussen de plaats waar verzoeker werd achtergelaten, aan het huis van de oom, én de plaats waar verzoeker werd vastgehouden is ongeveer een halfuur met de auto rijden, dus vermoedelijk werd deze vraag door verzoeker verkeerd begrepen.

[...]

Verzoeker betwist overigens te hebben gezegd dat er na z'n ontvoering geen bedreigingen meer zouden zijn geweest. De oom van verzoeker werd wél degelijk nog gecontacteerd door de Taliban en is ondertussen vermist. Verzoeker heeft géén nieuws en weet niet waar z'n oom is en / of hij überhaupt nog in leven is.

Het is evenmin correct dat verzoeker, gedurende de 4 jaar dat de Taliban wist dat de broer van verzoeker in Europa verbleef, geen problemen zou hebben gehad. Er waren vele bedreigingen én het was voor verzoeker niet mogelijk om in Afghanistan in veiligheid te leven, te meer ook omdat verzoeker z'n neef lid is van de taliban. Zo werd verzoeker in de voorbije 4 jaar vaak geslagen.

Verder kan verzoeker alleen maar benadrukken dat hij door de Taliban hard werd aangepakt. Verzoeker draagt nog altijd de littekens mee van de gebeurtenissen in Afghanistan. Verzoeker werd vermoedelijk vrijgelaten omdat hij gewond was én in een fysiek slechte staat verkeerde. Verweerster ziet het verkeerd wanneer zij meent dat de neef van verzoeker de reden was waarom verzoeker werd vrijgelaten. De neef van verzoeker was immers net de oorzaak van alle problemen.

Verzoeker wist trouwens ook niet dat er medische documenten naar aanleiding van zijn ziekenhuisopname noodzakelijk waren ter staving van z'n vluchtrelaas. Verzoeker zal nog proberen documenten te verkrijgen maar vreest dat dit niet mogelijk is, mede gelet op de verdwijning van z'n oom. Uiteraard wou verzoeker zou snel mogelijk Afghanistan ontvluchten, doch dit was evenwel praktisch niet mogelijk. Zo diende verzoeker te herstellen van z'n verwondingen én diende de oom van verzoeker de nodige zaken te regelen met het oog op z'n vertrek. Na het verblijf bij zijn oom vertrok verzoeker naar Kabul én leefde hij low - profile zodat de Taliban hem niet kon vinden.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

[...]

Verzoeker wordt in Afghanistan bedreigd en vervolgd door de taliban.

4) de bescherming van het land niet kunnen of niet willen invoeren

Volgens de heersende rechtsleer:

[...]

De Afgaanse autoriteiten zijn, rekening houdende met de algemene (onveiligheids)situatie, niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan Individuen."

2.1.3. In een derde en laatste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

In een eerste middelonderdeel geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en gaat hij in op het gebruik van landeninformatie door de verwerende partij bij haar beoordeling over de subsidiaire beschermingsstatus. Hij meent dat de verwerende partij hier slechts op een algemene wijze naar landeninformatie verwijst, zonder een beoordeling te maken van de bewijswaarde van deze landeninformatie, terwijl volgens hem elke bron op eigen merites moet worden beoordeeld. Voorts wijst hij erop dat er een opvallende bron ontbreekt bij deze beoordeling in de bestreden beslissing, met name de adviezen van het UNHCR. Verzoeker gaat ook in op de (significante) bewijswaarde die volgens een NANSEN Note van juni 2022 aan deze adviezen zou moeten worden toegekend. Hij besluit dat hieronder dan ook zal blijken dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in zijn hoofde, onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen in overweging neemt zodat er, als gevolg, onvoldoende bewijs wordt geleverd voor de gestelde materiële feiten en dat de verwerende partij evenmin rekening houdt met alle relevante feiten in verband met de situatie in Afghanistan.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Onder verwijzing naar algemene informatie stelt verzoeker dat er, ondanks de beloften vanwege de taliban, geen enkele garanties zijn dat zij niet zullen terugkeren naar hun eerder schrikbewind, dat naast de taliban ook IS (opnieuw) en Al Qaida (nog steeds) significante dreigingen vormen voor het land en dat burgers het slachtoffer blijven van geweld. Voorts oppert hij dat de verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals volgens hem blijkt uit betrouwbare bronnen, ook benadrukt werd door het UNHCR in haar standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan van 17 augustus 2021. In dit verband verwijst verzoeker naar de vernieuwde richtlijnen die het UNHCR in februari 2022 publiceerde over de beschermingsnoden van personen die Afghanistan ontvluchten, waarin het UNHCR blijft oproepen voor een tijdelijke

opschorting van negatieve beslissingen voor verzoeken om internationale bescherming van Afghaanse onderdanen, omwille van een manifest gebrek aan voldoende informatie om een volledig oordeel te vellen over de beschermingsnood van Afghaanse onderdanen. Verzoeker meent dat het opvalt dat er, waar de verwerende partij in het verleden steevast verwees naar de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van het UNHCR uit 2018, in de bestreden beslissing geen enkele waarde meer gehecht wordt aan de meer recente richtlijnen van het UNHCR en deze er zelfs niet meer in vermeld worden. Verzoeker besluit dat hij de verwerende partij niet kan volgen waar zij stelt dat er in Afghanistan een sterke daling van het geweld blijkt, daar dit niet blijkt uit de hierboven geciteerde informatie en dat zijn veiligheid, in weerwil van wat de verwerende partij voorhoudt, niet gegarandeerd kan worden.

Verder betoogt verzoeker dat in acht dient te worden genomen dat de *“veranderingen”* die de verwerende partij inzake het conflict-gerelateerd geweld in de bestreden beslissing aanhaalt, zeer recent zijn. Om haar analyse te onderbouwen, houdt de verwerende partij rekening met de *“Country Guidance: Afghanistan”* van de EUAA van januari 2023, waarin wordt erkend dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald is. Verzoeker wijst er echter op dat er in dit rapport duidelijk gesteld wordt dat het nog niet mogelijk is om thans sluitende conclusies te trekken over de nood aan subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing staat volgens verzoeker dan ook haaks op de richtlijnen van het UNHCR en de EUAA. Verzoeker benadrukt dat de situatie in het land immers onstabiel blijft en dat er, zoals de internationale organisaties terecht aanhalen, op heden geen landeninformatie, of toch minstens onvoldoende landeninformatie, voorligt waaruit kan blijken dat de (veiligheids-)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het op heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Naar analogie citeert verzoeker dienaangaande uit het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 waar er werd vastgesteld dat er onvoldoende nauwkeurige én actuele informatie voorligt om over de algemene situatie in Afghanistan met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Daar waar de EUAA en de asielinstanties van andere EU-lidstaten benadrukken dat er minder informatie beschikbaar is, waarvan de betrouwbaarheid moeilijk te verifiëren is en op basis waarvan maar met beperkte zekerheid conclusies kunnen worden getrokken over toekomstige risico's, stelt de verwerende partij volgens verzoeker juist dat er voldoende informatie beschikbaar is om een zorgvuldige beoordeling te kunnen maken van de nood aan subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat de verwerende partij hierbij véél waarde hecht aan het feit dat er nog altijd verschillende bronnen zijn die informatie produceren over de situatie in Afghanistan, maar dat het echter niet noodzakelijk de hoeveelheid bronnen die informatie beschikbaar stellen dat van belang is, doch de kwaliteit en dus de betrouwbaarheid van die informatie. Verzoeker oppert voorts dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de obstakels die bijvoorbeeld door de EUAA worden gemeld. Hij stelt dat algemene overwegingen over de beschikbaarheid van informatie niet kunnen volstaan en dat in een beslissing de motieven moeten worden opgenomen voor de feiten die op de kern van het asielrelaas betrekking hebben en/of van belang zijn voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Verzoeker voegt hieraan toe dat dit voor de beoordeling van de veiligheidssituatie volgens NANSEN inhoudt dat er voor elk element dat in overweging wordt genomen, zichtbaar moet worden aangetoond dat er voldoende betrouwbare informatie aan ten grondslag ligt. Hij wijst erop dat NANSEN echter heeft moeten vaststellen dat de verwerende partij doorheen de analyse op geen enkel moment rekening houdt met de beperkte betrouwbaarheid van de informatie en/of de mate van zekerheid waarmee bepaalde feiten kunnen worden vastgesteld.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker hekelt de conclusie van de verwerende partij dat de huidige socio-economische situatie veroorzaakt wordt door een samenloop van objectieve omstandigheden en niet te wijten is aan gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Vooreerst wijst verzoeker erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het rapport *“EASO Afghanistan Country Focus”* van januari 2022. Volgens verzoeker wordt er echter in dit rapport aangegeven dat er een groot gebrek aan informatie is over de situatie in het land en over de bedoelingen van de taliban. Verzoeker besluit te deze dat de conclusie van de verwerende partij dat het optreden van de taliban slechts een beperkte impact heeft gehad op de precare socio-economische situatie in Afghanistan, gebaseerd is op een zéér selectieve lezing van de door haar gehanteerde landeninformatie. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij niet alle beschikbare landeninformatie in overweging neemt en geen rekening houdt met alle relevante feiten met betrekking tot de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Onder verwijzing naar algemene landeninformatie stelt verzoeker in dit verband dat het grootschalig offensief van de taliban in de maanden voorafgaand aan de

machtsovername heeft geleid tot een sterke toename van het aantal intern ontheemden, dat de taliban de *de-facto* autoriteiten zijn in Afghanistan, maar dat geen enkel land hen officieel als de Afghaanse autoriteiten erkend heeft, dat de administratieve en technische capaciteiten van de *de-facto* autoriteiten zeer beperkt zijn en dat er talloze bronnen berichten over de onmogelijkheid van de taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen, dat de financiële en medische infrastructuur in Afghanistan op instorten staat, en dat de officiële verklaringen die de *de-facto* regering aflegt met betrekking tot de manier waarop recht wordt gesproken, de huis-aan-huiszoekingen bij voormalige ambtenaren aangepakt worden en de behandeling van etnische en religieuze minderheden afwijkt van de situatie ter plaatse. Voorts stelt verzoeker dat uit landeninformatie blijkt dat de taliban verklaarden dat zij buitenlandse hulp en handel verwelkomen, maar dat zij – gelet op de verschillen tussen hun aankondigingen en hun acties – geconfronteerd worden met een “*wait and see*”-houding van mondiale en regionale leiders. Tevens wijst hij op het feit dat het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch is geslonken en dat zij kampen met grote tekorten door een gebrek aan financiering. Verder haalt verzoeker ook de droogte aan waarmee men in Afghanistan geconfronteerd wordt en dat de Afghaanse overheid zulke problemen voordien kon verlichten met behulp van westerse dotaties, terwijl de taliban hier – gelet op het voorgaande – veel minder in slagen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de situatie in Afghanistan na één jaar dat de taliban aan de macht zijn, nog erger is geworden, met extreme armoede waarbij mensen gedwongen worden om hun eigen kinderen te verkopen teneinde iets te hebben om van te leven/eten. Verzoeker besluit dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de huidige stand van zaken, op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie, niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. In dit verband stelt hij dat Afghanistan met verschillende crisissen tegelijkertijd kampt, met de taliban als gemene deler en dat de bijgebrachte informatie indicaties bevat van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. Verzoeker citeert in dit verband ook uit 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Ter conclusie van dit betoog, stelt verzoeker nog het volgende:

“De rapporten benadrukken dat de situatie in Afghanistan complex is en dat de humanitaire crisis wordt gedreven door verschillende factoren. Al voor de machtsovername van de taliban zorgden de effecten van tientallen jaren strijd, de voortdurende droogte en de covid-19 pandemie tot grote problemen. Echter, de omvang van de huidige humanitaire crisis, na de machtsovername door de taliban, wordt sterk verergerd door een combinatie van de handelingen van de taliban én de internationale gemeenschap zodat, op basis van bovenstaande rechtspraak en bevindingen het niet uitgesloten is dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de Taliban. Bijgevolg is het gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen in gevallen waarin het vaststaat dat:

- *de persoon de Afghaanse nationaliteit heeft en,*
- *dat die bij terugkeer naar Afghanistan risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van de humanitaire en socio - economische situatie in Afghanistan.”*

In een laatste middelonderdeel gaat verzoeker in op het risico dat hij loopt bij terugkeer naar Afghanistan na een jarenlang verblijf in Europa. Concreet overweegt hij hierover het volgende:

“In de bestreden beslissing concludeert verweerster dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven niet volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan bescherming aan te tonen overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het klopt dat in de richtlijnen van het Europees Asielagentschap van januari 2023 inderdaad wordt gesteld dat niet alle Individuen met een verwesterd profiel een voldoende hoog risico lopen om een gegronde vrees voor vervolging te kunnen vaststellen. Echter, Individuen die gepercipieerd worden als verwesterd of daadwerkelijk verwesterd zijn worden wel degelijk als risicogroep aangemerkt door het Europees Asielagentschap .

Om het risico te bepalen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet, namelijk foltering of onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in Europa, moet volgens NANSEN rekening worden gehouden met het feit dat er nauwelijks mensen vanuit Europa (gedwongen) zijn teruggekeerd naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Bovendien moet zorgvuldig rekening worden gehouden met de manier waarop de taliban het dagelijks leven in Afghanistan reguleert en dat het niet naleven van deze strikte normen kan leiden tot foltering, inhumane en/of vernederende bestraffing door de taliban .

Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de taliban een zeer repressieve versie van de Sharia implementeert die toeziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details. De taliban

heeft daartoe het 'Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (MPVPV) hersteld. Dit ministerie mag beleid maken, advies geven, monitoren, klachten ontvangen en beleid uitvoeren met betrekking tot onderwerpen in verband met wat de de facto autoriteiten nodig vinden om de 'propagation of virtue and vice' te verzekeren. De verspreiding van deugd en ondeugd is een prioriteit voor de taliban. Volgens het UNAMA zouden de besluiten van het MPVPV opzettelijk vaag zijn. De onduidelijke juridische basis van de besluiten, die vaak via een media interview of Twitter worden aangekondigd, zorgt ervoor dat de besluiten voor interpretatie en misbruik vatbaar zijn. Het MPVPV is nog niet volledig operationeel, er is een gebrek aan infrastructuur op nationaal niveau en een gebrek aan duidelijk beleid met betrekking tot de naleving van de uitgevaardigde besluiten. Als gevolg kan de interpretatie van het mandaat van het MPVPV op lokaal niveau verschillen en zo ook de uitvoering van de verschillende besluiten.

De disciplinaire acties of straffen als gevolg van het niet naleven van deze strikte normen zijn zo ernstig dat zij vallen onder reikwijdte van artikel 3 EVRM oftewel artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet. Zo komen er betrouwbare berichten naar buiten over foltering, onmenselijke en vernederende bestraffingen door de taliban van personen die worden beschuldigd van het niet naleven van de regels opgesteld door het MPVPV. Zo registreerde UNAMA buitenrechtelijke executies, geselingen, andere fysieke straffen en verbaal misbruik.

NANSEN is van mening dat het aannemelijk is dat dergelijke bestraffingen in de toekomst enkel zullen toenemen gezien de manier waarop de taliban momenteel geleidelijk restricties invoert en hardhandiger begint te handhaven. Bovendien wordt opgemerkt dat de taliban het juridische systeem heeft ontmanteld en de wet is nu gebaseerd op de Sharia. De Sharia is echter niet gecodificeerd. Er bestaat dus onduidelijkheid over de toepasselijke wetgeving, het gerechtelijke proces en de beschikbare remedies. De VN Secretaris-Generaal noemt het juridisch systeem ondoorzichtig en de toepassing van regelgeving inconsistent. De facto rechters zijn niet juridisch geschoold, hebben geen gepaste ervaring en zijn soms zelfs analfabeet. De toegang tot advocaten is beperkt. De omstandigheden in de gevangenissen zijn erbarmelijk, er is sprake van overbevolking en gebrekkige toegang tot adequaat eten, medische zorgen, kleding en accommodatie (verwarming). Personen die de besluiten van het MPVPV overtreden kunnen worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, verlengde voorarresten, langdurige illegale detentie zonder dat hun rechten op een eerlijk proces worden gewaarborgd. Er is sprake van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling in detentie.

Samenvattend dient te worden opgemerkt dat er op vandaag nog onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban zal omgaan met personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa. Echter, alle bekende relevante feiten in overweging nemende over de huidige situatie in Afghanistan, moet vastgesteld worden dat er zwaarwegende redenen zijn om aan te nemen dat de strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Zo ook voor verzoeker, die door zijn jarenlange verblijf in Europa én zijn uiterst verregaande integratie in de Belgische samenleving, een reëel risico loopt op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit risico neemt toe naarmate een persoon al langer weg is uit Afghanistan zodat er, in hoofde van verzoeker, sprake is van een zekere 'verwestering'. Verzoeker heeft bijgevolg nood aan een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet."

2.1.4. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor bijkomend onderzoek, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- De Morgen, "Taliban roepen Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit", 16 augustus 2021 (stuk 3);
- The Journal, "Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents", 20 augustus 2021 (stuk 4);
- UNHCR, "Position on Returns to Afghanistan", 17 augustus 2021 (stuk 5);
- UNHCR, "Guidance Note on the international Protection Needs of People Fleeing Afghanistan", februari 2022 (stuk 6);
- VRT NWS, "Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk, NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen", 10 augustus 2021 (stuk 7);
- VRT NWS, "Slechts één zelfmoordterrorist betrokken bij aanslag in Kaboel volgens de VS, dodental loopt op tot 170", 27 augustus 2021 (stuk 8);

- RTBF, “Afghanistan: quel risque terroriste représentent l’Etat islamique et Al Qaida face aux talibans”, 26 augustus 2021 (stuk 9);
- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813 (stuk 10);
- VRT NWS, “Rudi Vranckx: 1 miljoen Afghaanse kinderen dreigen te overlijden door gebrek aan medische zorg en eten”, 29 november 2021 (stuk 11);
- UNHCR, “UN High Commissioner for Refugees appeals for global engagement to address Afghanistan’s needs”, 17 maart 2022 (stuk 12);
- VRT NWS, “VN trekt aan alarmbel over Afghanistan”, 31 maart 2022 (stuk 13);
- The New Humanitarian, “Afghanistan’s crises by the numbers”, 15 februari 2022 (stuk 14);
- De Morgen, “Taliban heerst sinds een jaar weer over Afghanistan”, 15 augustus 2022 (stuk 15);
- Amnesty International, “One year of the Taliban’s broken promises, draconian restrictions and violence”, 15 augustus 2022 (stuk 16);
- Atalayar, “Daesh strikes again in Afghanistan: New attack on Shiite mosque leaves at least 12 dead”, 22 april 2022 (stuk 17);
- Daily Sabah, “8 killed, 18 injured after blast hits Shiite gathering in Kabul”, 5 augustus 2022 (stuk 18);
- VRT NWS, “Rudi Vranckx in Afghanistan, jaar na machtsovername: Armoede op hoi, kind verkopen om rond te komen”, 21 augustus 2022 (stuk 19).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle

elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing

moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Waar verzoeker meermaals stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift, zo weze herhaald, de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt doorheen zijn verzoekschrift een gebrek aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de UNHCR richtlijnen, waaronder “*Guidance note*” van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR “*Guidance note*” van februari 2022.

Dat uit een intervisie van NANSSEN zou blijken dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan deze van EUAA nu deze laatste op beperkte en inmiddels verouderde informatie gebaseerd zijn, zoals verzoeker aanvoert in voorliggend verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in

het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Er dient *in casu* te worden vastgesteld dat zich in het rechtsplegingsdossier een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten bevindt, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te worden vervolgd door de taliban. Doordat verzoekers broer jaren terug naar België vluchtte, zien de taliban niet alleen verzoekers broer, maar ook verzoeker zelf als ongelovige. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing slaagde verzoeker er niet in om zijn vrees aannemelijk te maken, omdat onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop zijn vrees gebaseerd is. Vooreerst (i) heeft verzoeker zijn identiteit niet aangetoond. Zo (a) kunnen de nodige vragen worden gesteld bij de authenticiteit van de door hem voorgelegde taskara en kan deze niet als tastbaar en overtuigend begin van bewijs worden aangenomen. Daarnaast (b) legde verzoeker ook bedrieglijke verklaringen af over zijn leeftijd, waardoor kan worden besloten dat hij bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden. Bovendien (ii) diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk in, maar verliet hij daags na het indienen van dit verzoek reeds het opvangcentrum, wat van weinig interesse getuigt en wat ten zeerste doet vermoeden dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem geen prioriteit was. Daarnaast (iii) wordt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas inzake de problemen die hij zou gekend hebben met de taliban die hem als ongelovige zagen omwille van zijn in Europa verblijvende broer nog verder onderuitgehaald in het licht van volgende bevindingen inzake dit relaas. Zo (a) kunnen er verschillende flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen over wanneer en hoelang hij werd ontvoerd, de plaats waar hij werd achtergelaten en het gegeven of de taliban hem na zijn vrijlating al dan niet nog bedreigden. Verder (b) is het niet logisch dat de taliban al jaren op de hoogte zouden geweest zijn van het feit dat verzoekers broer in Europa verblijft, verzoeker en zijn familie hierdoor nimmer problemen kenden, en zij dan uiteindelijk ettelijke maanden voor verzoekers vlucht zouden zijn beginnen lastiggevallen geweest zijn door de taliban omdat zij ook hen ervan verdachten "*kafir*" te zijn. Ook (c) is het geenszins duidelijk hoe de taliban al meer dan vier jaar op de hoogte waren van het verblijf in Europa van verzoekers broer. Tevens (d) mag het verbazen dat de taliban, die reeds maanden voor verzoekers vertrek hun verdenkingen ten aanzien van verzoeker en zijn familie zouden hebben kenbaar gemaakt, dan wederom verschillende maanden zouden hebben gewacht alvorens actie tegen hen te ondernemen. Daarbij komt nog (e) dat de verklaring die verzoeker gaf waarom de taliban hem opsloten en folterden nergens op slaat. Voorts (f) wijst de commissaris-generaal op het feit dat verzoeker uiteindelijk zonder meer werd vrijgelaten en dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over waarom dit gebeurde. Daarnaast (g) stelt de commissaris-generaal dat verzoeker ondanks zijn bewering in Afghanistan over documenten aangaande zijn ziekenhuisopname te beschikken, geen documenten overmaakte en dat verzoekers nalatigheid documenten ter staving van zijn foltering en hospitalisatie voor te leggen en het feit dat hij ook op geen enkele manier aantoonde *überhaupt* pogingen te hebben ondernomen deze stukken alsnog te verkrijgen, noch te verduidelijken waarom hij deze stukken niet kan voorleggen, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien (h) is het geenszins ernstig dat verzoeker, ondanks dat hij al na acht dagen het ziekenhuis mocht verlaten, vervolgens nog drie maanden thuis zou hebben verbleven, indien hij na zijn vrijlating effectief vreesde dat hij elk moment opnieuw ontvoerd en dit keer vermoord zou kunnen worden. Verder (i) houdt het totaal geen steek dat de taliban verzoeker ontvoerden en folterden om zijn broer onder druk te zetten terug te keren, maar hem dan gewoon weer vrijlieten en vervolgens geen enkel contact meer zochten om te verifiëren of dan wel welke stappen hij al zette om zijn broer te overtuigen terug te keren, noch hem verder lastigvielen omwille van het feit dat zijn broer nog niet was teruggekeerd, en is het wel heel toevallig dat de taliban dan vervolgens pas na zijn vertrek zouden langsgesproken zijn. Tot slot (j) is het niet ernstig dat de rest van verzoekers familie geen problemen ondervond omwille van zijn broer en het geld dat hij hen zozegged opstuurde. Daarnaast (iv) dient te

worden opgemerkt dat verzoekers vrees naar de gevangenis te zullen moeten in geval van terugkeer naar Afghanistan omdat de zoon van zijn maternale oom samenwerkte met een Duitser/de Duitse overheid, evenmin kan worden weerhouden. Zo (a) betreft dit niet alleen een blote bewering, maar weet verzoeker ook niet wat zijn neef dan wel juist van job zou hebben gedaan. Tevens (b) haalde hij nergens doorheen zijn verklaringen aan dat hij in Afghanistan omwille hiervan ooit problemen zou hebben gekend. Daarnaast (c) is het niet duidelijk waarom verzoeker bij terugkeer problemen zou kennen omwille hiervan, terwijl zijn maternale oom blijkbaar ook omwille hiervan nimmer problemen kende. Tot slot (v) is de door verzoeker neergelegde taskara niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kan doen ombuigen.

Uit voorgaande motieven blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter *in globo* in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen aannemelijke elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. Vooreerst beaamt de Raad de pertinente vaststelling dat verzoeker zijn identiteit niet heeft aangetoond.

2.3.6.3.1. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, rust op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de bevoegde instanties, zodat deze kunnen beslissing over het verzoek. Deze instanties mogen van een verzoeker dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, niet in het minst over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

2.3.6.3.2. Verzoeker legt weliswaar een originele taskara voor (administratief dossier, map documenten), doch er kunnen terecht vragen gesteld worden bij de authenticiteit van dit document.

Zo dient erop te worden gewezen dat verzoeker eerst tijdens het registratiegesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn taskara in Afghanistan lag, om later tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren dat deze in Iran verbrand werd door de politie. Vervolgens legde hij plots tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal toch een originele taskara neer, die werd uitgegeven op 30 januari 2021. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde hij dat het zijn elektronische identiteitskaart was die door de Iraanse politie werd meegenomen en dat het zijn papieren taskara was die bij zijn broer lag en dat hij niet wist dat hij die had. Ook in het verzoekschrift herneemt en benadrukt verzoeker deze verklaring.

Deze verklaring kan evenwel geenszins afdoende overtuigen. Er valt immers geheel niet in te zien hoe en met welk nut verzoekers broer, die reeds sinds 2016 in België verblijft, in het bezit zou zijn van verzoekers papieren taskara en die overigens pas werd uitgereikt in 2021. Verzoeker zelf kan hier ook geen duiding over bieden. Indien verzoekers broer werkelijk in het bezit was gesteld van verzoekers papieren taskara, en gelet op het gegeven dat verzoeker sinds hij in België aankwam bij zijn broer woonde, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker kan verklaren waarom dit zo was. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat zijn familie zijn broer over allerlei zaken informeerde door bijvoorbeeld belangrijke zaken naar hem door te sturen, merkt de Raad op dat hij echter geenszins duiding geeft waarom zijn familie dit zou doen. Hij slaagt er met zijn betoog aldus niet in te verklaren waarom zijn broer zijn papieren taskara in zijn bezit zou hebben. Bovendien, zelfs indien wordt aangenomen dat de papieren taskara die verzoeker neerlegde bij het commissariaat-generaal bij zijn broer lag, dan nog kan verzoekers verklaring niet verduidelijken waarom verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds verklaarde dat zijn taskara (na confrontatie zijn elektronische identiteitskaart) nog in Afghanistan lag, om later te verklaren dat het werd verbrand (of meegenomen) door de politie in Iran. Gelet op het voorgaande, is verzoekers bijstelling na confrontatie dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak over zijn elektronische identiteitskaart, en de papieren taskara die hij neerlegde bij het commissariaat-generaal bij zijn broer lag, een loutere *post factum* verklaring om te rechtvaardigen dat hij plots bij het commissariaat-generaal op

de proppen kwam met een taskara, terwijl hij eerder hoe dan ook verklaarde dat hij deze niet in België in zijn bezit had, en kan gesteld worden dat deze taskara vermoedelijk vals is.

Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is (COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*”, 14 januari 2021). Dit omdat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Tot slot kan een taskara hoogstens iemands persoonsgegevens aantonen, *quod non in casu*, gelet op de bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers verklaringen over zijn identiteitsdocumenten, maar spreekt het zich op geen enkele manier uit over de redenen omwille waarvan iemand zijn land zou hebben moeten verlaten. Ook omwille van deze reden, kan verzoeker de hierna volgende vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

2.3.6.3.3. Daarnaast legde verzoeker bedrieglijke verklaringen af over zijn leeftijd.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker op 9 februari 2022 namelijk te zijn geboren op 28 februari 2005 en aldus minderjarig te zijn. Uit de beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij blijkt evenwel dat verzoeker op datum van 16 februari 2022 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,25 jaar met een standaarddeviatie van 1,59 jaar een goede schatting is. Deze beslissing van de Dienst Voogdij werd aan verzoeker ter kennis gebracht, er werd naar verwezen tijdens zijn persoonlijk onderhoud en de beslissing bevindt zich in het administratief dossier (map ‘documenten buiten de asielprocedure’), zodat hij de inhoud ervan kon verifiëren.

De Raad benadrukt dat de beslissing van de Dienst Voogdij inzake verzoekers leeftijdsbepaling en de daarvoor gehanteerde methode niet kon worden betwist bij het commissariaat-generaal en ook thans niet kan worden betwist bij de Raad, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Ten aanzien van de commissaris-generaal en de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Hoewel verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aanvankelijk ontkende een exacte geboortedatum te hebben doorgegeven bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming en stelde dat hij er enkel verklaarde dat hij 17 jaar oud (en dus minderjarig) was, verklaarde hij zich later tijdens dit onderhoud akkoord met de beslissing van het leeftijdsonderzoek (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). In het verzoekschrift komt verzoeker weer op zijn stappen terug, en stelt hij terug 17 jaar te zijn geweest bij zijn aankomst in België. In dit verband stelt hij dat hij 17 was toen hij uit Turkije vertrok en dat hij Turkije kort voordat hij 18 jaar werd verliet voor België, omdat hij het risico liep om vanaf zijn meerderjarigheid door Turkije gedeporteerd te worden. Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker duidelijk verklaarde dat hij uit Turkije vertrok omdat zij hem wilden deporteren toen hij 18 werd. Verzoeker kan met zijn *post factum* verklaring geen afbreuk doen aan zijn eerdere verklaring, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar is.

Mede gelet hierop, oordeelde de commissaris-generaal dan ook terecht dat deze verklaring van verzoeker niet alleen bevestigt dat hij al meerderjarig was voor hij in België aankwam, doch eveneens dat hij reeds voor zijn aankomst in België wist dat hij de meerderjarigheid reeds bereikt had.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover afgelegde, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was en hij doet dit nog steeds door in zijn verzoekschrift terug vast te houden aan zijn minderjarigheid. De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, dan ook een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid.

2.3.6.3.4. Gelet op de voorgaande vaststellingen, heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht, wat reeds in ernstige mate afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid alsook aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

2.3.6.4. De vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker in Oostenrijk indiende, acht de Raad overtollig zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.3.6.5. Daarnaast oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas inzake de problemen die hij zou gekend hebben met de taliban die hem als ongelovige zagen omwille van zijn in Europa verblijvende broer nog verder onderuitgehaald wordt in het licht van volgende bevindingen inzake dit relaas.

2.3.6.5.1. In eerste instantie oordeelt de commissaris-generaal terecht dat er verschillende flagrante tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen. De bestreden beslissing luidt in dit verband terdege als volgt:

“Zo verklaarde u bij de DVZ dat u 6 à 7 maanden voor uw vertrek ontvoerd werd (vragenlijst CGVS vraag 5), terwijl u bij het CGVS beweerde u dat u 3 maanden voor uw vertrek werd ontvoerd (P.11). Bij de DVZ beweerde u dat u 2 à 3 dagen werd opgesloten (vragenlijst DVZ vraag 5) en op het CGVS zei u dat u 15 à 20 dagen werd opgesloten (P.11). Dat u over zo een ingrijpende gebeurtenis waar u herhaaldelijk zou zijn opgesloten en gefolterd, niet eens kunt duidelijk aangeven of minder dan een week dan wel 2 à 3 weken werd vastgehouden, slaat nergens op.

Verder verklaarde u bij de DVZ dat na de ontvoering achter de woning van uw maternale oom werd achtergelaten (vragenlijst CGVS vraag 5), bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u werd achtergelaten op een plaats gelegen op een half uur rijden met de auto van de woning van uw oom (P.12).

Tot slot verklaarde u bij DVZ dat uw oom na uw vrijlating nog contact had met de Taliban die hem vertelden dat ze u wilden vermoorden (zie vragenlijst DVZ vraag 5) maar tijdens uw persoonlijk onderhoud zei u nochtans duidelijk dat u na uw ontvoering niet meer bent bedreigd geweest door de Taliban (P.13).

U gaf geen overtuigende verklaring omtrent voornoemde tegenstrijdigheden. U beweerde dat de tolk bij de DVZ vroeg om enkel kleine dingen te vermelden en een samenvatting te geven (P.15). Dit is geen geldig excuus voor de tegenstrijdige verklaringen die u gaf. Bij een aantal confrontaties zei u zelfs letterlijk dat u niet weet waarom u toen een andere verklaring gaf. U stelde ook dat het lang geleden was (P.15). Ongeacht de tijdsperiode die zich tussen uw interview bij de DVZ en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS voordeed, kan in alle ernst verondersteld worden dat u in staat zou zijn coherente en éénsluitende verklaringen af te leggen over feiten die u zelf in werkelijkheid zou hebben meegemaakt en die mee aan de basis zouden gelegen hebben van uw beslissing uw land te verlaten.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker laat de tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen over wanneer en hoelang hij ontvoerd werd geheel onverlet, zodat deze pertinente tegenstrijdigheid onverminderd overeind blijft en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift in op de overweging van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn maternale oom na zijn vrijlating nog contact had met de taliban die hem vertelden dat ze verzoeker wilden vermoorden, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geen melding maakte van bedreigingen aan zijn adres na zijn ontvoering. Concreet beweert hij dat zijn maternale oom wel degelijk nog gecontacteerd werd door de taliban en dat hij ondertussen vermist is. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk melding maakte van het gegeven dat zijn oom na zijn vertrek nog gecontacteerd werd door de taliban, doch niet dat zij bedreigingen geuit hebben aan het adres van verzoeker. In zoverre verzoeker hiermee bedoelt dat hij via zijn oom nog bedreigd geweest is na zijn vertrek, benadrukt de Raad dat hij hier geenszins melding van maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat dergelijke bedreigingen aan verzoekers adres via zijn oom, alsook de ontvoering van zijn oom, nog daargelaten de vraag of deze geloofwaardig zijn, zich hebben voorgedaan na het persoonlijk onderhoud. Dat verzoekers

oom bedreigingen voor verzoeker ontving en ontvoerd zou geweest zijn na het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, kan niet verklaren waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn oom na zijn vrijlating nog contact had met de taliban die hem vertelden dat ze verzoeker wilden vermoorden, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geen melding maakte van bedreigingen na zijn ontvoering.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift ook in op de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over de plaats waar de taliban hem vrijlieten, zijnde achter het huis van zijn maternale oom volgens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dan wel op een plaats gelegen op een half uur rijden met de auto van de woning van zijn oom. In dit verband benadrukt verzoeker in het bijzonder dat hij aan de achterkant van de woning van zijn oom werd achtergelaten en stelt hij dat de afstand van de plaats waar hij werd achtergelaten, aan het huis van zijn oom, én de plaats waar hij werd vastgehouden ongeveer een halfuur met de auto rijden is, en dat hij de vraag bij het commissariaat-generaal vermoedelijk verkeerd begrepen had. Hij citeert in dit verband ook zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, wanneer de *protection officer* hem vroeg hoe ver de plaats waar hij werd achtergelaten lag van de woning van zijn maternale oom, verklaarde dat dit een half uur was. Wanneer hem nadien gevraagd werd hoe het komt dat zijn maternale oom hem gevonden heeft, verklaarde hij dat hij gevonden werd op een plaats – zijnde een droge rivierplaats – achter het huis van zijn maternale oom (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Gelet op het feit dat hij onmiddellijk na zijn verklaring, dat de plaats waar hij achtergelaten werd een half uur van het huis van zijn oom verwijderd lag, verklaarde dat hij werd achtergelaten achter het huis van zijn oom, valt niet uit te sluiten dat verzoeker de eerste vraag verkeerd begrepen had en dus wel degelijk bedoelde dat de plaats waar hij werd vastgehouden een half uur met de auto verwijderd lag van de woning van zijn oom. Dit eens te meer daar verzoeker, voordat hij deze verklaringen aflegde, reeds spontaan verklaarde dat zijn ontvoerders hem met de auto meenamen en een half uur reden voor ze aankwamen op de plaats waar hij werd vastgehouden (*ibid.*, p. 11). De Raad stelt bovendien vast dat deze verklaring uit zijn verzoekschrift overeenkomt met de verklaring die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde toen hij geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid (*ibid.*, p. 15).

De Raad merkt in dit verband op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielaanvraag.

Verder erkent verzoeker in het verzoekschrift dat er een aantal tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal en tracht hij deze tegenstrijdigheden te minimaliseren, door te stellen dat deze niet betekenen dat zijn relaas ongeloofwaardig zouden zijn. De Raad stelt echter vast dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van verzoekers relaas en aldus wel degelijk een negatieve impact hebben op de geloofwaardigheid van dit relaas. Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op het gegeven dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal stress had, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele andere problemen verzoeker verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en de kern van zijn asielmotieven bij het commissariaat-generaal op een dienstige wijze uiteen te zetten.

Waar verzoeker in dit verband in het verzoekschrift verwijst naar het tijdsverloop tussen bepaalde gebeurtenissen en zijn persoonlijk onderhoud in België, benadrukt de Raad dat, niettegenstaande herinneringen onderhevig kunnen zijn aan vervaging, het loutere tijdsverloop tussen de voorgehouden gebeurtenissen in het land van herkomst en het persoonlijk onderhoud in België allermindst een afdoende verklaring kan bieden in dit verband. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag hoe dan ook mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om

internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op verzoekers verdere leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker bij machte zou moeten zijn deze in een later stadium op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten, *quod non*.

2.3.6.5.2. Voorts merkt de Raad, in navolging van de verwerende partij, op dat de taliban al vier jaar op de hoogte zouden zijn geweest van het feit dat verzoekers broer in Europa verbleef en dat ondanks dat de taliban hiervan aldus geruime tijd op de hoogte waren, zij verzoekers oom pas zeven à acht maanden voor verzoekers vertrek aangesproken hadden en verzoeker drie à vier maanden voor zijn vertrek zouden ontvoerd hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11). De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat het niet logisch is dat de taliban al jaren op de hoogte zouden geweest zijn van het feit dat verzoekers broer in Europa verblijft, verzoeker en zijn familie hierdoor nimmer problemen kenden, en zij dan uiteindelijk ettelijke maanden voor verzoekers vlucht zouden zijn beginnen lastiggevallen geweest zijn door de taliban omdat zij ook hen ervan verdachten "*kafir*" te zijn. Er kan niet ingezien worden waarom de taliban pas na al die jaren met deze beschuldigingen naar voren zouden komen en verzoekers familie zouden beginnen lastiggevallen hebben, te meer in het licht van verzoekers verklaring dat zijn dorp als een standplaats van de taliban diende (*ibid.*, p. 6).

Verzoeker betwist het voorgaande in het verzoekschrift door te stellen dat er vele bedreigingen waren, dat het voor hem niet mogelijk was om in Afghanistan in veiligheid te leven, te meer daar zijn neef (zoon van zijn paternale oom) lid is van de taliban en dat hij in de voorbije vier jaar vaak geslagen werd. De Raad stelt echter vast dat nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker problemen zou hebben gehad met de taliban – zijnde met zijn neef die lid is van de taliban of enig ander lid van de groepering – in de vier jaar tussen het moment waarop de taliban op de hoogte werden gebracht van het feit dat verzoekers broer in Europa woonde en het moment waarop verzoekers oom hierover werd aangesproken en verzoeker zelf ontvoerd werd. Op de vraag hoe vaak hij bedreigd werd, antwoordde verzoeker overigens uitdrukkelijk dat hij vaak bedreigd werd, doch dat de eerste keer ten aanzien van zijn oom was en de tweede keer toen hij ontvoerd werd (*ibid.*, p. 13).

Voormeld betoog doet ook geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat de taliban reeds maanden eerder hun verdenkingen ten aanzien van verzoekers familie uitten tegen zijn oom, alvorens zij ook actie tegen hen ondernamen, zijnde verzoeker ontvoeren. Nergens in de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker (of zijn familie) problemen ondervond(en) door deze verdenkingen tussen het moment dat verzoekers oom werd aangesproken en verzoeker zelf ontvoerd werd. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat dit weinig aannemelijk is, te meer in het licht van verzoekers latere beweringen dat de talibs hem ontvoerden om zijn broer onder druk te zetten terug te keren.

2.3.6.5.3. Voorts komt het bevreemdend voor, los van de reden hiervoor, dat de taliban verzoeker zonder meer zouden vrijlaten, zonder dat verzoeker enig contact met zijn broer had opgenomen om hem aan te sporen terug te keren naar Afghanistan, zijnde de reden achter de vermeende ontvoering van verzoeker.

2.3.6.5.4. Verder merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde dat hij in Afghanistan over documenten inzake zijn ziekenhuisopname na zijn ontvoering beschikt (*ibid.*, p. 13). Tijdens de administratieve procedure maakte verzoeker echter geen dergelijke documenten over. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat verzoekers nalatigheid documenten ter staving van zijn foltering en hospitalisatie voor te leggen en het feit dat hij ook op geen enkele manier aantoonde *überhaupt* pogingen te hebben ondernomen deze stukken alsnog te verkrijgen, noch te verduidelijken waarom hij deze stukken niet kan voorleggen, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker oppert in zijn verzoekschrift dat hij niet wist dat medische documenten over zijn ziekenhuisopname noodzakelijk waren ter staving van zijn vluchtrelaas. De Raad merkt op dat verzoeker op meerdere momenten tijdens de administratieve procedure gewezen werd op zijn medewerkingsplicht en het belang alle relevante stukken ter staving van zijn relaas voor te leggen. Gezien verzoeker zelf verklaarde dat er documenten bestaan over zijn ziekenhuisopname, kan wel degelijk verwacht worden dat hij deze voorlegt, doch minstens kan aantonen dat hij pogingen ondernam deze te bemachtigen of ernstige redenen kan opnoemen waarom hij hierin niet geslaagd is. Voorts stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij zou proberen dergelijke documenten te verkrijgen, maar dat hij vreest dat dit niet mogelijk zou zijn mede gelet op de verdwijning van zijn oom. De Raad kan op heden niet anders dan

vaststellen dat geen documenten over de ziekenhuisopname of andere bijkomende documenten werden voorgelegd.

2.3.6.5.5. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker nog drie maanden in Afghanistan verbleef na zijn ontvoering. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij na zijn verblijf bij zijn oom naar Kabul trok, waar hij *low profile* leefde zodat de taliban hem niet konden vinden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker slechts geringe tijd in Kabul was (*ibid.*, p. 12, 14), zodat hij het merendeel van de drie maanden na zijn ontvoering bij zijn maternale oom thuis verbleef. In dit verband verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat dit was omdat zijn oom een visum voor Pakistan probeerde te verkrijgen en omdat hij moest herstellen van zijn verwondingen. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn land van herkomst zo snel mogelijk verlaat teneinde te ontkomen aan deze gegronde vrees voor vervolging. Indien verzoekers relaas de waarheid betreft en hij na zijn vrijlating effectief vreesde dat hij elk moment opnieuw ontvoerd en dit keer vermoord zou kunnen worden (*ibid.*, p. 13), kan niet worden ingezien dat hij nog drie maanden in zijn huis verbleef. Dat verzoeker al die tijd nog moest herstellen van zijn verwondingen wordt tegengesproken door zijn verklaring dat hij na acht dagen het ziekenhuis mocht verlaten (*ibid.*, p. 12-13). Voorts kan niet worden ingezien waarom zijn maternale oom nog drie maanden nodig had om zijn vertrek te regelen, gezien de ernst van verzoekers vrees.

2.3.6.5.6. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen nergens dat hij in de drie maanden na zijn vrijlating nog problemen kende met de taliban. In het verzoekschrift beweert verzoeker dat zijn oom na zijn ontvoering nog gecontacteerd is door de taliban en dat zijn oom nu zelf ook verdwenen is. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk melding maakte van het gegeven dat zijn oom na zijn vertrek nog gecontacteerd werd door de taliban, doch niet dat zij bedreigingen geuit hebben aan het adres van verzoeker via zijn oom of zijn oom ontvoerden tijdens de drie maanden durende periode tussen zijn ontvoering en zijn vertrek. Aldus oordeelde de commissaris-generaal terecht dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in de drie maanden na zijn vrijlating geen problemen meer kende met de taliban. Eveneens terecht oordeelde de verwerende partij dat dit niet aannemelijk is. Het houdt immers totaal geen steek dat de taliban verzoeker ontvoerden en folterden om zijn broer onder druk te zetten terug te keren, maar hem dan gewoon weer vrijlieten en vervolgens geen enkel contact meer zochten om te verifiëren of, dan wel welke stappen hij al zette om zijn broer te overtuigen terug te keren, noch hem verder lastigvielen omwille van het feit dat zijn broer nog niet was teruggekeerd, en is het wel heel toevallig dat de taliban dan vervolgens pas na zijn vertrek zouden langsgekomen zijn.

2.3.6.5.7. Tevens is het weinig aannemelijk dat de rest van verzoekers familie geen problemen ondervond omwille van zijn broer en het geldt dat hij hen zagezegd opstuurde. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gesteld:

“Er werd u gevraagd of de rest van uw familie dan ook als ongelovig gezien werd, aangezien de Taliban ervan uitgingen dat uw broer geld stuurde naar het hele gezin (P.14). U antwoordde dat enkel u problemen had omdat u de oudste bent en omdat uw maternale oom, bij wie u bij woonde, te oud is om problemen met de Taliban te hebben (P.13). Dit raakt kant noch wal. Indien de Taliban ervan uitgingen dat uw hele familie geld kreeg van uw ‘ongelovige’ broer zouden zij logischerwijs eveneens als ‘kafir’ moeten beschouwd worden en houdt het geen steek dat zij dan niet eveneens problemen zouden kennen of gekend hebben.”

In deze dient te worden herhaald dat verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat zijn oom nog door de taliban werd gecontacteerd en dat hij ondertussen zelf vermist is. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk melding maakte van het gegeven dat zijn oom na zijn vertrek nog gecontacteerd werd door de taliban, doch niet dat zij bedreigingen geuit hebben aan het adres van verzoeker. In zoverre verzoeker hiermee bedoelt dat hij via zijn oom nog bedreigd geweest is na zijn vertrek, benadrukt de Raad dat hij hier geenszins melding van maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten, zo weze herhaald, dat dergelijke bedreigingen aan verzoekers adres via zijn oom, alsook de ontvoering van zijn oom, nog daargelaten de vraag of deze geloofwaardig zijn, zich hebben voorgedaan na het persoonlijk onderhoud.

De Raad voegt er te deze aan toe dat aan deze gebeurtenissen in ieder geval weinig geloof kan gehecht worden. Op basis van het voorgaande en hetgeen volgt, kan immers geen geloof gehecht worden aan de problemen die verzoeker met de taliban zou hebben omdat zij hem als ongelovige zien omwille van zijn

broer die in België verblijft. Deze gebeurtenissen na zijn vertrek vloeien hieruit voort. Bovendien kan hier worden aangestipt dat het ook zeer toevallig is dat de taliban verzoeker en zijn familie gerust lieten in de drie maanden tussen zijn ontvoering en zijn vertrek, en dan terug actie ondernamen van zodra verzoeker Afghanistan had verlaten.

Ter terechtzitting wordt geopperd dat de taliban verzoekers maternale oom hebben gedood na zijn vertrek omdat hij verzoeker hielp met zijn vlucht. De Raad stelt vast dat dit niet meer dan een blote bewering is, die geenszins wordt gestaafd aan de hand van enig concreet begin van bewijs.

2.3.6.5.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de overige terechte, pertinente overwegingen van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het geenszins duidelijk is hoe de taliban al meer dan vier jaar op de hoogte waren van het verblijf in Europa van verzoekers broer, en dat de verklaring die verzoeker gaf waarom de taliban hem opsloten en folterden nergens op slaat, en die weergegeven worden onder (iii) c) en e) onder punt 2.3.6.1. volledig ongemoeid laat, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.6. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal terdege dat verzoekers vrees naar de gevangenis te zullen moeten in geval van terugkeer naar Afghanistan omdat de zoon van zijn maternale oom samenwerkte met een Duitser/de Duitse overheid, evenmin kan worden weerhouden. De bestreden beslissing overweegt in dit verband als volgt:

“Los van het feit dat u ook hier niet verder komt dan het uiten van blote bewering, blijkt u niet eens te weten wat uw neef dan wel juist van job zou gedaan hebben (P. 12). Nergens doorheen uw verklaringen haalde u bovendien aan in Afghanistan omwille hiervan ooit problemen te hebben gekend. Kan hier bovendien ook nogmaals worden aangehaald dat uw oom zelf blijkbaar ook nimmer problemen blijkt te hebben gekend omwille hiervan. Waarom u dan ingeval van een terugkeer wel problemen zou kennen hierom en hoe u dit dan nu zou weten, is ook geenszins duidelijk.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.7. De taskara, de verklaringen van verzoeker en de algemene landeninformatie in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geponde vrees voor vervolging door de taliban.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.8. Verzoeker gaat verder in zijn verzoekschrift in op de vrees voor vervolging, omwille van de (gepercipieerde) verwestering, wegens een verblijf in het Westen.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op

verdoevende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in UAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de

taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland/Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad wijst er eerst en vooral op dat de kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername

door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/3 alsook 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij reeds bijna twee jaar in België verblijft. Hij maakt hiermee echter niet aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. De Raad herinnert eraan dat het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op 16 februari 2022 20,25 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. Verzoeker verklaarde in augustus 2021 uit Afghanistan te zijn vertrokken (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 31). Dit betekent dat verzoeker, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met de laagste leeftijd conform de standaarddeviatie, bij zijn vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan als meerderjarige al was gevormd naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België sinds februari 2022, zonder verdere invulling ervan, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker verklaarde nog regelmatig contact te hebben met zijn familie in de regio van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Nog daargelaten of verzoekers maternale oom inmiddels overleden is, zoals ter terechtzitting wordt opgeworpen, doch geenszins gestaafd, kan verzoeker kan zich desgevallend bij zijn twee broers en zus informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Verzoekers (niet met stukken gestaafde) beweringen dat hij met zijn broer op een privéadres zou wonen en dat hij zich op korte tijd het Nederlands heeft aangeleerd om gemakkelijk met zijn omgeving te kunnen communiceren en in dialoog te kunnen treden, geven onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering van verzoeker. Te dezen benadrukt de Raad dat het gegeven dat verzoeker zich inmiddels een landstaal zou hebben eigengemaakt lovenswaardig is, doch nog niet maakt dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn *“to play the game”* of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Dat hij inmiddels het Nederlands in enige mate beheerst, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, alsook ter terechtzitting, blijkt bovendien dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt, te weten dat hij *“goed ingeburgerd is in de Belgische samenleving”*, *“gemotiveerd is om zijn leven/toekomst in België uit te bouwen”* en *“blijk geeft van een doorgedreven en verregaande integratie”*, en verwijst hij naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere

indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekers relaas, gelet op de vaststellingen onder punt 2.3.6.1 tot en met 2.3.6.7. van het onderhavig arrest, niet geloofwaardig is. Verzoeker slaagde er aldus geenszins in aannemelijk te maken dat de taliban weten dat zijn broer naar België vluchtte en hem daarom als ongelovige beschouwen, noch dat verzoeker daardoor zelf in het verleden door de taliban als ongelovige werd beschouwd en om die reden reeds vervolgd werd.

Waar betreft verzoekers betoog over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de gemeenschap gestigmatiseerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten met nr. 278 699 en 283 647 van respectievelijk 13 oktober 2022 en 29 januari 2023 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaken kenmerken

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een langdurige afwezigheid uit Afghanistan en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

2.3.6.9. De Raad besluit, in navolging van bovenstaande, dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen of stukken aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

De Raad wijst er ook hier op dat de kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op de beperkte administratieve en technische capaciteit van de taliban en de onmogelijkheid voor de taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen, de instorting van de Afghaanse economie, de aanhoudende droogte, de grote tekorten waarmee humanitaire hulporganisaties kampen door een gebrek aan financiering en de stopzetting van de dotaties door de Westerse landen sinds de machtsovername en daarbij op algemene wijze wordt geciteerd uit rapporten van UNDP, UNHCR en artikelen op de VRT-website van maart 2022 en The New Humanitarian van februari 2022 kan de Raad slechts vaststellen dat de geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt van de hierboven geciteerde landenrapporten waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en dat verzoeker verder geen enkel concreet element aanbrengt waaruit kan blijken dat de huidige humanitaire situatie wel veroorzaakt zou zijn door het intentioneel handelen of nalaten te handelen door actoren in de zin van de hogervermelde rechtspraak, laat staan dat verzoeker hierdoor zou gevisieerd zijn en dat bijgevolg verzoeker hiermee niet aantoont dat deze situatie onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een blokkering van de hulp door internationale actoren heeft gezorgd, wat niet wordt betwist en, zo weze herhaald, in bovenstaande analyse terdege in rekening werd gebracht, wijst de Raad er nog op dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse

bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Verzoeker argumenteert dat de humanitaire hulp uitblijft door de mensenrechtenschendingen die de taliban begaan, vrijheidsbeperkende en vrouwonvriendelijke regelgeving die zij uitvaardigen en gemaakte beloftes die zij niet nakomen. De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dit wordt ook door verzoeker in het verzoekschrift onderschreven. Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker nog verwijst naar ‘s Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer er heden voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker toont dit alvast niet aan door louter te verwijzen naar zijn verblijf in het Westen en zijn vermeend verwesterd profiel, gelet ook op de bevindingen onder punt 2.3.6.8.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met

IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de actuele landeninformatie. De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Mede gelet op het gestelde onder punt 2.3.6.8. van het onderhavig arrest, toont verzoeker ook niet aan hoe het feit dat hij al een tijd buiten Afghanistan verblijft, een persoonlijke omstandigheid betreft die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhoogt.

Waar verzoeker ook hier verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kan opnieuw worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Waar verzoeker meent dat er geen doeltreffende overheidsbescherming is in Afghanistan, stelt de Raad vast dat een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is nu hij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade weet aannemelijk te maken.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS